

Arrest

nr. 147 234 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. U bent een christen. U werd op 1 januari 1982 geboren in Ukehe in Enugu state. Uw vader was een verkoper en reisde soms naar het noorden van het Nigeria. Daar had hij uw moeder leren kennen, die tot de Hausa-stam behoort. Toen u 1 jaar oud was verhuisde u met uw ouders naar de geboorteplek van uw moeder: het dorp Izghe in Borno state. Omdat uw oudere zus overleden was in Enugu state, had uw moeder immers aangedrongen op een terugkeer naar haar geboortedorp. U bleef vervolgens uw hele leven wonen in het dorp Izghe. Soms reisde u naar de steden Gwoza en Maiduguri om landbouwproducten te verkopen op de markt. Eind 2008 werd u ziek. Na enkele testen in het ziekenhuis bleek u HIV+ te zijn. Vervolgens werd een behandeling opgestart en diende u medicatie te nemen. U hebt nooit aan iemand verteld dat u

HIV+ bent, omdat u bevreesd was voor hun reacties. Sinds eind 2009 hebt u een relatie met (U.N.C.). Zij behoort net zoals u tot de Igbo stam. Op 28 december 2010 kregen jullie een zoon, (Cl.). Sinds 2009 is de moslim-extremistische organisatie Boko Haram actief in Borno state. Op 15 februari 2014 vielen zij uw dorp Izghe aan. Ze waren met ruim 100 personen en waren vermomd in legeruniformen. Ze doodden heel wat mannen, vrouwen en kinderen. Ze plunderden en staken huizen in brand. Ze doodden ook uw ouders en 1 van uw broers. Toen ze uw andere broer (L.) wilden doden, smeekte u hen om hem in leven te laten. U zei 'Allah Akbar' ofwel 'Allah is groot'. U beloofde alles te doen wat ze u vroegen. U probeerde aan te tonen dat u een moslim bent. Vervolgens werden u en uw broer geblinddoekt en in een wagen meegenomen. U bleef 'Allah Akbar' zeggen. Na een lange rit kwamen jullie aan in het kamp van Boko Haram. Jullie moesten bewijzen dat jullie echte moslims waren. Na drie dagen begonnen de leden van Boko Haram jullie te vertrouwen. Jullie werden niet meer gehandboeid. De leden van Boko Haram zouden jullie vervolgens trainen om met hen mee te vechten. Op de vierde dag hielp u uw broer om te ontsnappen. Hiervoor moest u wel een bewaker vermoorden met een mes en een steen. Even later kon u zelf ook ontsnappen. U hebt uw broer echter niet meer gezien. U keerde niet meer terug naar uw dorp Izghe, maar rende tot u in de stad Bama aankwam. Daar ontfermde een onbekende man zich over u. Vervolgens reisde u via Maiduguri en Kano naar de grens met Niger. Via Niger en Algerije reisde u verder naar Marokko. Onderweg bleef u telkens enkele maanden werken om uw verdere reis te kunnen betalen. In augustus stak u per boot de Middellandse Zee over naar Spanje. U bleef gedurende enkele maanden in Spanje. In oktober 2014 reisde u via Frankrijk verder naar België. Op 7 oktober 2014 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. In België werd een medische behandeling opgestart wegens uw HIV+ status. U bestempelt uw gezondheidstoestand als goed.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart Boko Haram te vrezen. Volgens uw verklaringen viel Boko Haram uw dorp Izghe aan op 15 februari 2014. Ze doodden uw ouders en uw broer. Samen met een andere broer werd u vervolgens ontvoerd door leden van Boko Haram (gehoor, p.10).

Hierbij moeten echter een aantal opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste vallen uw verklaringen over de aanval van Boko Haram op het dorp Izghe hoegenaamd niet te rijmen met de aanwezige landeninformatie hierover.

Er vond op 15 februari 2015 inderdaad een aanval door Boko Haram plaats op het dorp Izghe in Borno state. Tijdens deze aanval zouden 106 mensen gedood zijn. Volgens alle bronnen die deze gebeurtenis beschrijven vond deze aanval pas 's avonds laat plaats. Eén bron heeft het specifieker over 21u30 (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Nochtans verklaarde u dat deze aanval in de namiddag plaatsvond, rond 13u of 14u of 15u (gehoor, p.11). Het feit dat u deze aanval op een totaal ander moment situeert, is frappant. Indien u deze feiten werkelijk beleefd zou hebben, zou toch verwacht mogen worden, dat u zich dergelijke zaken zou herinneren.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie (toegevoegd aan het dossier) dat de aanvallers van Boko Haram het specifiek op volwassen mannen gemunt had. Zo waren 105 van de 106 doden volwassen mannen. De enige vrouwelijke dode was een grootmoeder die haar kleinzoon wilde beschermen. Eerst liet Boko Haram alle mannen samenkomen op het dorpsplein en openden zij het vuur. Vervolgens gingen zij van huis tot huis, op zoek naar volwassen mannen die zich verborgen. Nochtans vertelde u tot 2 keer toe dat de aanvallers van Boko Haram begonnen te schieten en iedereen doodden: kinderen, vrouwen, oude mannen,... U haalde ook aan dat uw moeder gedood werd door Boko Haram (gehoor p.10,11). Er kan vastgesteld worden dat uw verklaringen over de aanval van Boko Haram sterk afwijken van de aanwezige landeninformatie hierover.

Aangezien uit de aanwezige landeninformatie blijkt dat Boko Haram alle volwassen mannen viseerde en hen direct neerschoot, lijkt het bovendien weinig aannemelijk dat zij u en uw broer zouden laten leven en jullie 2 (en niemand anders) zelfs zouden meenemen, enkel omdat u smeekte en omdat u 'Allah Akbar' zei (gehoor p.10,11).

Uw manifest onjuiste verklaringen betreffende enkele cruciale elementen van de aanval van Boko Haram op het dorp Izghe op 15 februari 2014, doen concluderen dat u helemaal niet het slachtoffer werd van deze aanval door Boko Haram en dat u niet ontvoerd werd door Boko Haram. Uw valselijke verklaringen hierover doen ook ernstige vragen rijzen over uw beweerd verblijf in het dorp Izghe in Borno state.

Ten tweede weet u niet te overtuigen betreffende het feit dat u uw hele leven in het dorp Izghe in Borno state gewoond zou hebben.

Om te beginnen bevindt het woongebied van de Igbo-stam waartoe u behoort, zich in het zuidoosten van Nigeria. Waar het opmerkelijk dat u als Igbo in het dorp Izghe in Borno state zou wonen, is het daarnaast weinig waarschijnlijk dat u er steevast zou blijven wonen, aangezien u verklaarde dat Boko Haram sinds 2009 kerken en scholen aanvalt in de omgeving van uw verklaarde woonplaats (gehoor, p.12).

Verder is uw etnografische kennis over de ruime omgeving van uw verklaarde woonplaats Izghe zeer beperkt. Wanneer u gevraagd werd naar de voorkomende stammen antwoordt u dat dit de Fulani, Fulbe, Hausa, Yoruba en Igbo zijn (gehoor, p.13). Nochtans blijkt uit de aanwezige landeninformatie (toegevoegd aan het dossier) dat de Kanuri de meest voorkomende etnische groep in Borno state is. Wanneer u gevraagd werd naar Kanuri, zei u eerst dat het een dorp was. Op de vraag of het ook iets anders was dan een dorp, antwoordde u dat u het niet wist. Later antwoordde u dat het misschien een dialect is, maar dat u geen mensen kent die dit dialect spreken (gehoor, p.12). Het feit dat u Kanuri niet herkent als de belangrijkste etnische groep in de omgeving van uw woonplaats en niemand zou kennen die de Kanuri taal beheerst, is frappant. Wanneer u vervolgens gevraagd werd alle talen te noemen die gesproken worden in Izghe en de ruime omgeving van Izghe, gaf u enkel de volgende talen op: Engels, Pidgin Engels en Hausa (gehoor, p.7). U haalde de taal Kanuri niet aan. Tenslotte werd u gevraagd of u weet wat respectievelijk Cineni, Dghwede, Glavda, Gvoko, Lamang en Waja betekenen. U moest telkens het antwoord schuldig blijven (gehoor, p.12). Nochtans zijn dit allen talen die in Gwoza local government area (LGA) gesproken worden (zie informatie toegevoegd aan het dossier) en is Gwoza LGA de LGA waarin uw verklaarde woonplaats Izghe ligt.

Ook uw geografische kennis over uw verklaarde woonplaats is onvoldoende. U slaagt erin 7 omliggende dorpen te noemen. U kunt de ligging van deze dorpen echter niet situeren, wat toch duidt op ingestudeerde kennis in plaats van doorleefde kennis.

Vervolgens worden 19 dorpen genoemd die net zoals uw verklaarde woonplaats in Gwoza LGA liggen. U herkent 10 dorpen, maar kunt er slechts 2 van de 10 situeren. Acht van de 10 dorpen kunt u helemaal niet situeren. Tenslotte zijn er 9 dorpen uit Gwoza LGA die helemaal geen belletje doen rinkelen. Verder werden nog een aantal twintigtal dorpen of steden uit de ruimere omgeving van Izghe en Gwoza genoemd. U herkende de helft van de genoemde plekken, maar kon geen enkele ervan situeren. Tien andere genoemde plaatsen herkende u zelfs helemaal niet (gehoor, p.13, 14,15,16,17). Frappant is bovendien is dat u plaatsen als bijvoorbeeld Andega en Iza helemaal niet herkent, terwijl ze op de weg liggen tussen uw woonplaats en Maiduguri (zie informatie toegevoegd aan het dossier) en u aanhaalde dat u geregeld naar Maiduguri reisde (gehoor, p.5,6). Aangezien u volgens uw verklaringen uw hele leven, 31 jaar lang, in Izghe gewoond hebt (gehoor, p. 5), zou een uitgebreider kennis van uw (ruime) woonomgeving, verwacht mogen worden.

Verder noemt u Adamawa en Kameroen als de omliggende staten van Borno state en zegt u dat u er geen andere kent (gehoor p.14). Nochtans zijn Adamawa en Yobe de omliggende staten van Borno state. Kameroen, Niger en Tsjad zijn dan weer de landen die grenzen aan Borno state (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Wanneer gevraagd werd of u weet wat 'Yerwa' betekent, zegt u dat het 'geef mij water' betekent. Wanneer gevraagd wordt of het een plaatsnaam is, antwoordt u dat u dit niet kent (gehoor, p.14). Nochtans wordt Maiduguri ook 'Yerwa' genoemd door de lokale bevolking (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Aangezien u regelmatig naar Maiduguri reisde (gehoor, p.5,6), zou verwacht worden dat u hierover kennis hebt.

Daarnaast is ook uw socio-politieke kennis betreffende Izghe beperkt. U weet enkel dat de emir van Gwoza bij voornaam Idris heet, maar u kunt zijn achternaam niet noemen (gehoor, p.14). Nochtans heet de emir van Gwoza Idris Timta, en werd hij in mei 2014 vermoord (zie toegevoegde landeninfo). De naam van de emir van Maiduguri bent u dan weer vergeten (gehoor, p.13)

Ook kennis over culturele aspecten van uw verklaarde regio van afkomst ontbreekt. Ondanks het feit dat u aangaf dat Gwoza de dichtstbijzijnde stad is in de omgeving van uw dorp Izghe en dat u er regelmatig kwam, kent u geen feestelijkheden die in Gwoza plaatsvinden (gehoor, p.14). Nochtans blijkt dat er elk jaar in maart een handelsbeurs plaatsvindt in Gwoza met demonstraties van lokaal handwerk zoals het weven van matten en het uithollen van kalebassen (zie toegevoegde landeninfo). Verder weet u niet wat 'brukutu' is (gehoor, p.14). Nochtans zou dit een lokaal bier moeten zijn, gebrouwen met Guinea-mais (zie landeninfo).

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Izghe. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaarde vrees voor Boko Haram in Izghe. U maakt geen persoonlijke vrees ten opzichte van Boko Haram aannemelijk. Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (en die toegevoegd werd aan het dossier) duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van

Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land.

Naast uw problemen met Boko Haram haalde u eveneens medische problemen aan. U verklaarde HIV positief te zijn (gehoor, p.8). Alhoewel dit niet meteen betwist wordt, moet wel opgemerkt worden dat u hieromtrent geen medische attesten neerlegde. U verklaart dat u in Nigeria over een gepaste medische verzorging kon beschikken voor uw besmetting van met HIV-positief virus, maar dat u uw besmetting wel voor iedereen verborgen hield omdat er een stigma rust op mensen met HIV in Nigeria (gehoor CGVS, p.8,9).

Er moet opgemerkt worden dat uw ingeroepen medische redenen an sich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Hiervoor dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Betreffende uw vermelding dat er een in Nigeria een stigma rust op mensen met HIV (gehoor, p.8,9), moet opgemerkt worden dat om erkend te worden als vluchteling of om de subsidiaire beschermingsstatus te ontvangen, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangetoond. Het bestaan van een stigma op zich is onvoldoende ernstig indien dit niet dermate systematisch en ingrijpend is dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, en het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Bovendien haalde u aan dat er niemand in Nigeria is die weet dat u besmet bent met HIV, en dit ondanks het feit dat u al 5 jaar (sinds 2009) besmet was met het HIV-virus (gehoor CGVS, p. 8,9). Uit niets blijkt dat in uw herkomstland familiaal, laat staan publiekelijk bekend is dat u HIV-positief bent. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk hoe u omwille van uw HIV-positieve status gestigmatiseerd zou worden.

Hoewel uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat personen met HIV/AIDS het slachtoffer kunnen zijn van sociale discriminatie, is deze situatie niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/AIDS, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtenlingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Dit moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

Daarenboven blijkt dat het Nigeriaanse National Agency for the Control of AIDS (NACA) gecreëerd werd in 2000 met het doel gecoördineerde actie te ondernemen om een multidisciplinair antwoord te bieden op HIV en AIDS in Nigeria. Er werd door het NACA ook een wetsvoorstel ingediend tegen discriminatie en stigmatisering van HIV/AIDS patiënten. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate gevisieerd of gediscrimineerd te zullen worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer omdat blijkt dat op verschillende vlakken en niveaus in Nigeria (zowel door de overheid als door (inter)nationale ngo's inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met HIV/AIDS.

Gelet op al het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde tenslotte geen documenten neer om uw identiteit, nationaliteit en reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat een appreciatiefout werd begaan en beroept zich op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 3 EVRM, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het

administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoeker betoogt dat zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, met name deze van de met Hiv besmette personen in Nigeria, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) onvoldoende werd onderzocht. Er werd weinig gevraagd over zijn persoonlijke situatie in Nigeria en de situatie in Nigeria werd onvoldoende onderzocht. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen en stelt dat weinig vragen werden gesteld over zijn persoonlijke situatie in Nigeria. Voorts verwijst hij naar zijn gezegden over zijn Hiv-positieve status in Nigeria. Hij betoogt dat verweerder de discriminatie en stigmatisering van personen met Hiv in Nigeria minimaliseert en verwijst naar en citeert uit algemene informatie omtrent de discriminatie en stigmatisering van personen met Hiv in Nigeria. Dat verzoeker zal worden beschouwd als iemand met immoreel gedrag moet ook worden onderzocht, rekening houdend met de huidige situatie in Nigeria, waar extremistengroeperingen represailles en terreuracties voeren. De situatie van personen met Hiv en de discriminatie en vervolging van homoseksuelen in Nigeria moeten samen worden geanalyseerd. De opvatting is dat Hiv het gevolg is van immoreel gedrag en homoseksuele relaties. Het is dus niet enkel een kwestie van effectieve toegankelijkheid tot medische zorgen maar ook van ernstige discriminatie op alle vlakken en in het bijzonder professioneel, sociaal en strafrechtelijk. Verzoeker heeft duidelijke aanwijzingen gegeven dat zijn omgeving in Nigeria zijn aandoening niet zou aanvaarden. Hij was bang om hen van zijn status op de hoogte te brengen. Verwijzend naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betoogt hij dat de vervolgingsdaden waarvan hij slachtoffer zou zijn verband houden met zijn behoren tot een bepaalde sociale groep. Tevens leidt hij hieruit af dat het van belang is om onderzoek te voeren naar de persoonlijke omstandigheden van een persoon die tot een gestigmatiseerde groep behoort. Zoals reeds werd benadrukt, heeft het CGVS zijn situatie en de houding jegens hem bij het opstarten van medische opvolging niet afdoende onderzocht.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie aangaande de discriminatie en de stigmatisering van met Hiv besmette personen in Nigeria bij het verzoekschrift (bijlagen 3-6).

2.1.3. Verzoeker legt op 9 april 2015 door middel van een aanvullende nota enkele medische attesten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/7 van de vreemdelingenwet *in casu* zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert evenmin *in concreto* en toont op generlei wijze aan waarom hij geen “*eerlijke administratieve procedure*” zou hebben gehad. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg naar België.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze geheel ongemoeid waar op omstandige, duidelijk en concrete wijze wordt gemotiveerd dat er ingevolge zijn manifest foutieve verklaringen betreffende cruciale elementen van de aanval van Boko Haram op zijn beweerde dorp, ingevolge het feit dat het opmerkelijk en onwaarschijnlijk is dat hij op eenjarige leeftijd naar dit dorp zou zijn verhuisd en aldaar als Igbo altijd zou zijn blijven wonen en ingevolge het gebrek aan kennis dat hij op etnografisch, op geografisch, op socio-politiek en op cultureel vlak tentoonspreidde omtrent zijn beweerde dorp en regio van herkomst, geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende verblijf in dit dorp en deze regio. Evenmin weerlegt verzoeker de vaststelling dat Boko Haram hoofdzakelijk in het Noorden en het Centrum van Nigeria actief is en dat het Zuiden van het land niet wordt getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze die plaatsvinden in het Noorden en het Centrum van het land. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijfplaats van 1983 tot 2014 en aan zijn vermeende problemen met en vrees ten aanzien van Boko Haram.

Verzoeker maakt het, door geen bewijzen bij te brengen ter staving van zijn voorgehouden identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg naar België en door leugenachtige verklaringen af te leggen inzake zijn vermeende verblijfplaats van 1983 tot 2014, onmogelijk een duidelijk en reëel zicht te krijgen op zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, zijn levensloop, zijn profiel en zijn persoonlijke situatie. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft daarbij de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en de asielinstanties mogen van hem correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, herkomst, achtergrond, relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Dat verzoeker Hiv-positief is en hiervoor behandeling geniet blijkt genoegzaam uit de aangevoerde documenten en wordt *in casu* niet betwist (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Gezien verzoeker weigert duidelijkheid te verschaffen over zijn verblijfplaats(en) gedurende de voorbije drie decennia, zijn levensloop, zijn profiel en zijn reële persoonlijke situatie, kan een eenvoudige verwijzing naar zijn Hiv besmetting en naar de situatie voor personen met Hiv in Nigeria niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Noch uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p.8-9), noch uit de informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-6) blijkt dat de situatie aldaar dermate ernstig is dat er sprake is van een systematische en persoonsgerichte vervolging van met Hiv besmette personen. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en dient in dit kader het verband tussen de door

hem aangehaalde algemene situatie en zijn persoon aannemelijk te maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar verzoeker feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door leugenachtige verklaringen af te leggen omtrent de voormelde cruciale elementen.

Dat verzoeker ingevolge zijn Hiv besmetting enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, wordt bovendien op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding maakte. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker hiervan melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst indien hij ingevolge zijn Hiv besmetting daadwerkelijk vervolging vreesde.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan zijn asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS